

**Egidijus Šantaras
Andrius Tapinas**

FARŠAS IR DZIUBELIS PRIEŠ FĖJŲ RAGĄ

Fantastinė apysaka
Tik nuo 16 metų

Vilniaus fantastų klubas

DORADO**PAAIŠKINIMAI APIE PAAIŠKINIMUS**

*Jeį skaitydami šį literatūros kūrinį rasite žodį su skaičiuu ...¹ arba ...², arba ...³, arba ...⁴ ir taip toliau (vienu žodžiu), žiūrėkite atitinkamą paaiškinimą. Kartu stenkitės nežiūrėti neatitinkamų paaiškinimų, nes po to, taip sakant, bus neįdomu. Paaiškinimus skaityti yra **būtina**, nes kitaip bus prarasta didelė dalis estetinio kūrinio grožio, jau nekalbant apie tai, kad jūs prarasite didelį kiekį svarbios informacijos arba paprasčiausiai kai ko nesuprasite.*

Ir nuoširdžiai atsiprašome už klaidas ir kitus nesklandumus. Velniai juos griebtų!

Pagal visus logikos dėsnius pasaulio centras turi būti rutulio viduryje, tiek pat nutolęs nuo viršaus ir nuo apačios, ten, kur žmonės turi keistą tendenciją žiūrėti į viską aukštin kojom.

Tačiau bet koks pavargęs keleivis jums pasakys, kad pasaulio centras yra ten, kur galima sočiai pavalgyti, nusiskusti neatšipusiais peiliukais ir nusiprausti karštoje vonioje. Tai tikriausiai tiesa, nes plačiajai visuomenei sužinojus apie šią teoriją vonių ir peiliukų kainos pakilo penkis su puse karto.

Pasaulio gyventojai irgi žino vietą, kuri kažkokiu būdu atsidūrė Pasaulio centre. Tikriausiai dėl intensyvios reklamos kampanijos.

Kad ir kaip būtų keista, tai ne milijoninis miestas, toks kaip Naujasis Bakenbardas, kur paskutiniu Aukščiausiosios Imperatorių Tarybos įsaku kiekvienam suaugusiam bakenbardui tenka 0,63 kvadratinio gyvenamojo ploto metro. Vaikams tenka 0,93 metro. Naujasis Bakenbardas rūpinasi savo vaikais.

Kad ir kaip būtų keista, tai ne šimtatūkstantinis miestas, toks kaip Metiloranžas, kur nuolatiniai dviejų upių potvyniai atima iš bendro gyventojų skaičiaus vieną nulį.

Tai ir netgi ne tūkstantinis Šiferis, apie kurį geriau nekalbėti.

Tai mažytis miestukas, išsidėstęs pačiame centriniame pietų ilgumos ir priešpiečių platumos taške.

Mažytis miestelis vadinasi Vademekumas.

(Miestelio gyventojai dar džiaugiasi, kad keliaujantis magas Sinonimas¹ nepavadino jų kaip nors kitaip. Pavyzdžiui, Vagina arba Vafluku.)

Prieš pagrindinius Vademekumo vartus, tiksliau, prieš didžiausią tarpą tarp lūšnų, išdidžiai stovi įbestas skydas „Geriausios vonios ir aštriai peiliukai“.

Ieškodamas minėtų patogumų, pavargęs keleivis anksčiau ar vėliau atsiras didžiausioje (ir vienintelėje) Vademekumo smuklėje „Plinkatis Jautis“. Prieš porą metų pavargusį keleivį čia būtų pasitikęs smuklės šeimininkas Batoras, draugų vadinamas Nenori-nereikia-kiti-suvalgys. Prieš metus pavargęs keliautojas nebūtų radęs jokių permainų. O štai prieš pusę metų „Plinkačiame Jautyje“ atsirado du nauji lankytojai, bet jie laikui bėgant supanašėjo su kitais smuklės papuošimais – pigia kažkokio dievuko statulėle, rankų darbo kilimėliu prie durų ir nesusimokėjusio gobolino iškamša, kėlusia baimę nykštukams, gnomams ir kitiems mažiems padarams.

- Sriuba persūdyta,- tvirtai pareiškė Faršas.

Batoras apsidairė, žvilgtelėjo po prekystaliu ir įsmuko į virtuvę, svarstydamas, kur galėjo dingti ką tik čia buvusi druskinė.

- Šeimininke!- subliovė Faršas.- Sriuba persūdyta.

Iš virtuvės atskriejo balsas: „Nenori – nereikia, kiti suvalgys“.

- Baigėsi dar viena diena,- pranešė Dziubelis.

Faršas niūriai atsistojo ir užbraukė sienoje brūkšniuką, prieš tai dar kartą įtariai pažvelgęs į savo sriubą. Joje plūduriavo kažkoks daiktas, kurio pagal bendrai nustatytą sriubų virimo koncepciją ten neturėjo būti.

- Kiek?- pasiteiravo Dziubelis.

- Jau vienas.

Faršas atsiduso. Staiga kažkur iš sąmonės gilumų susiformavo juoda įtarimo gelmė. Nors riški kalba Faršui buvo nepasiekiamos aukštumos, tačiau jis pabandė suformuluoti kelis sakinius:

- Dabar sninga. Prieš tai krito lapai. Kiekvieną dieną aš braukiu brūkšniukus. Kodėl brūkšniukų tik vienas?

Ant jų stalo kaip šlapias katinas nukrito šešėlis. Raumeningas Batoro torsas uždengė perspektyvą. Dziubelio veidas tapo labai neramus.

- Jeigu jūs, vaikinai, ketinate ir toliau teplioti sienas, tai už tai reikia mokėti. Batorui nusibodo kiekvieną dieną jas valyti.

Dziubelis pasirinko ranka smakrą. Vadinas, jau praėjo mėnesiai, o jie manė, kad tebesitėsia ta pati diena. Dziubelis tuo nesistebėjo, nes jo krepšyje tarp atsarginių kelnių ir religinio durklo (kaip jis ten atsidūrė, nežinojo net pats Dziubelis) saugiai gulėjo Diušės vienuolyno diplomatas, suteikiantis Dziubeliui absoliučią ir nenuginčijamą teisę nešioti mokslinį docento laipsnį. Docento titulas tiesiog įpareigojo Dziubelį nesistebėti niekuo, nes tam niekam visiškai realiai galėjo atsirasti mokslinis paaiškinimas. O Faršas nesijaudino, kadangi bijojo sutrikdyti medžiagų apykaitą, nepaisant sriuboje plaukiojusio keisto daikto.

Faršas ir Dziubelis (arba doc. T.B. Dziubelis, kaip jis reikalavo save vadinti prie nepažįstamų, bet simpatiškų merginų) buvo patys tikriausi Pasaulio nuotykių ieškotojai, arba, paprastai tariant, valkatos. Žinoma, dabar visi iš karto pagalvojo apie lenteles, Prigimtis, Saugas, Įgūdžius ir taip toliau, bet galiu jums garantuoti – visa tai yra didelė, nežinia kam sugalvota nesąmonė. Pačius tikriausius nuotykių ieškotojus galima atskirti iš ginklų kiekio, nešiojamų kuprinių, tuščių kišenių ir to nenusakomo akių blizgesio, kurį pamatę padorūs piliečiai ūmai nusprendžia, jog šį vakarą geriau praleisti namuose, kur šilta, jauku, malonu ir prieš tave neatsiranda žmogystų su paklaikusiomis akimis.

Abu draugai buvo panašūs vienas į kitą kaip žirklukas į kelio žymeklį. Tarp visų sutiktų žmonių vyravo nuostata, kad Faršui reikėtų nusiimti nuo veido tą nešvarų, šeriuotą ir apspurusį rausvai rudą rankšluostį. Tuo tarpu kiti nuotykių ieškotojai buvo linkę aiškintis, koks iš tikrųjų yra Dziubelio genealogijos medis, kadangi paskutinysis medžio atstovas atrodė kaip šeško, barsuko, gyvatės ir dygliakiaulės hibridas vienu metu.

Gal dėl šių savybių, gal dėl ko kito du bičiuliai tapo „Plinkančio Jaučio“ puošmena, na, ne tokia žinoma kaip goblino iškamša arba rankų darbo kilimėlis, bet vis tiek verčiančia lankytojus atkreipti dėmesį². Tačiau patys nuotykių ieškotojai laukė kito. Jie laukė žmogaus, kuris prieitų, pasakytų „Laba diena, aš esu burtininkas Toks-ir-toks“ ir pasiūlytų kvapą gniaužiantį darbą. Deja, laikas ėjo (pinigai taip pat), o Faršas su Dziubeliu tebesėdėjo smuklėje, braižė brūkšniukus ir ginčijosi dėl to, kurios dienos košėje pasitaikė daugiau spirgų.

Smuklės durys atsidarė ir stiprus šalto oro gūsis vidun įbloškė žmogų. Pajutusios jo magišką jėgą, žvakių liepsnelės pradėjo blaškytis, o per visų „Plinkančio Jaučio“ lankytojų kūnus perbėgo nežinomos kilmės virpulis. Atvykėlis buvo magas – niekas kitas nekvailiodavo su žvakėmis, nevirpindavo kūnų ir galų gale nenešiodavo juodų drabužių, nusagstytų sidabrinėmis žvaigždėmis, pūsmėnuliais, supernovomis, dirbtiniais palydovais ir kitokiais kosminiais kūnais.

Dviejų draugų akys įsmigo į ateivį, kuris dalykiškai šnekėjosi su šeimininku.

- ...o kaip dėl karštos vonios, peiliukų skustis ir valgio?

- Viskas bus, tik, atleiskite, valgis liks nesūdytas. Kažkur dingo druskinė.

Svečias dar kažko paklausė ir šeimininkas parodė tiesiai į Faršą su Dziubeliu. Jie išsitempė kaip stygos ir visa savo povyza nedviprasmiškai parodė, kad patys kiečiausi nuotykių ieškotojai sėdi būtent čia. Nuo akių blizgesio buvo galima užsidegti cigaretę.

Magas linktelėjo ir patraukė prie jų stalo. Akių blizgesys pasiekė laipsnį, kai užsidega šlapios malkos. Magas paspartino žingsnį, susilygino su draugais, mandagiai nusišypsojo ir praėjo pro šalį.

- Bet... – rišliai pasakė Faršas ir apsisuko.

Būsimasis jo darbdavys jau pasiekė duris su užrašu „Vyrams“ ir džiaugsmingai jas patraukė. Durys girkstelėjo, bet neatsidarė. Magas tyliai pasibeldė ir vėl pabandė. Tas pats rezultatas. Staiga žvaigždėmis apiberti jo pečiai krūptelėjo, po to dar kartą ir magas prapliupo nesuvaldomai raudoti.

- Sakykit, gal jūs galėtumėte pasiūlyti mums...- atsargiai pradėjo prisiartinęs Dziubelis, už kurio irgi norėdamas dalyvauti kaip kalnas iškilo Faršas.

- Nieko aš negaliu!- suvaitojo magas, braukdamas ašaras.- Aš net negaliu normaliai nueiti į tualetą. Kokia nelaimė! Ak, koks aš nelaimingas. Negi dėl vieno kvailo poelgio visą gyvenimą

reikės tupėti krūmuose ir dar prieš vėją?- senukas įsikniaubė Dziubeliui į atlapus ir toliau liejo savo gėlą.- O aš negaliu be normalaus tualetu – turiu hemorojų.

- Bet pagalvokite, kiek žmonių Pasaulyje badauja,- paguodė Dziubelis,- jie būtų dėkingi net už...

Magas pakėlė paklaikusias akis, pasižiūrėjo į Dziubelį, lyg pirmą kartą jį matydamas (taip ir buvo), atsiduso, nusišnypštė nosį į jo skverną ir kaip rudeninis šešėlis iššiureno laukan. Mėlynasis Vilkas, dar vienas nuolatinis „Plinkančio Jaučio“ lankytojas, akimis palydėjo išeinantį ir pasijuto taip smagiai, kad nieko nelaukdamas nubėgo, pastūmė duris su užrašu „Vyrams“ ir užsisklendė.

Faršas galvojo apie tai, kas yra hemorojus ir kaip turėtų būti siaubinga turėti savyje tokią pabaisą. Hemorojus jam kažkodėl asocijavosi su kaspinuočiais arba askaridėmis. Dziubelis galvojo apie tai, ką galvoja Faršas, ir jam darėsi liūdna.

Iš už durų su užrašu „Vyrams“ pasigirdo džiaugsmo kupini riksmi. Batoras tuoj pat pasigailėjom įkišęs ten paskutinį ruloną geriausio tualetinio popieriaus.

- Laba diena. Aš esu Preferansas.

Magiški žodžiai, galintys pražudyti daugybę niekuo nekaltų žmonių, turėtų skambėti būtent taip. Tokie žodžiai priverstų tave sustoti gatvėje ir apverstų visą gyvenimą aukštyn kojom. Jie priverstų tavo širdį plakti du kartus greičiau (o gal ir visai sustoti. Tuomet gydytojas jūsų ligos kortelėje (blogiausiu atveju – mirties liudijime) įrašytų apibendrinantį žodį –infarktas).

Faršas ir Dziubelis kaip mechaninės lėlės pakėlė galvas ir jų akyse atsispindėjo tas pats asmuo – geraširdis pagyvenęs žmogelis, kurio dukterį tikriausia pagrobė plėšikai, žmonos aklumui išgydyti reikia magiško smaragdo, koks nedidelis dievukas (panašus į tą, ant smuklės lentynos) numetė prakeikimą arba nežinoma pabaisa nusiaubė jo kaimą. Žodžiu, jis, be abejo, ieškojo standartinių nuotykių ieškotojų pagalbos.

Preferansas draugiškai nusišypsojo.

Kaip atsakymas plykstelėjo keturios eilės dantų, kuriuos kažkada geriausiu atveju buvo galima pavadinti geltonais.

- Faršas ir Dziubelis, jūsų ir jūsų giminės paslaugoms.

- Docentas T.B. Dziubelis,- patikslino Dziubelis

Faršas užvertė akis, karštligiškai stengdamasis ką nors sugalvoti.

- De Faršas,- atėjo į pagalbą Dziubelis.

- Labai malonu. Kiek suprantu. T.B. reiškia „trečias brolis“?- pasitikslino Preferansas.

Dziubelis apsimetė neišgirdęs.

- Du sidabriniai per dieną, plius rastas grobis.

- Bet...

-Gerai, pusanthro sidabrinio.

- Tačiau...

- Vienas sidabrinis ir priedas už tai, kad dirbs aristokratas.

- Koks aristokratas?- sunerimo Faršas.

- Tu, idiote!

- Klausykit...

- Klausykit, tai plėšikavimas!- nukirto Dziubelis.- Tokiomis sąlygomis nes dirbti atsisakome.

Dziubelis buvo aplankęs daug miestų³ ir puikiai išsąmonino vieną auksinę taisyklę – iniciatyva derybose turi priklausyti tau. Tiesa, galimos išimtys, bet tik ne dabar. Dziubelis automatiškai kilstelėjo ranką ir su dėkingumu pačiupinėjo gilų randą galvoje.

- Kokiomis sąlygomis?- pagaliau suprato žaidimo taisyklės preferansas.

Reikalai pakrypo ne ta linkme. Faršas surizikavo:

- Na... tu...

- Mes pasiruošę viską apsvarstyti,- laiku suspėjo Dziubelis.

Už durų su užrašu „Vyrams“ pergalingai sušniokstė vanduo. Batoras sukando dantis, stengdamasis negalvoti apie tai, kad visą rytą praleido tampydamas kibirus iš šulinio.

- Labai gerai,- atsileido Preferansas,- bet pradžioje reikia užvalgyti. Šeimininke, sriubos.

Dziubelis susimąstęs stebėjo, kaip prieš Preferansą atsirado dubenėlis, ir jautė, kad viskas vyksta ne taip, kaip turėtų. Nuotykių ieškotojų pagalbos prašantys žmonės paprastai ne...

- SRIUBA BE DRUSKOS!- sustugo Preferansas taip smarkiai, kad beišeinąs Mėlynasis Vilkas apsigalvojo ir vėl smuko už durų su užrašu „Vyrams“.

Batoras apsvartė, ką reiktų atsakyti. Šitai staugiantis žmogus nenorės girdėti, kad šeimos relikvija druskinė kažkur netikėtai dingio, o be to, ir paties šeimininko nuotaika buvo jau pakankamai subjurusi.

- Nenori – nereikia, kiti suvalgys!

Preferansas susiraukė, bet ėmėsi šaukšto. Sriubos neliko beveik akimirksniu.

- Taigi,- pakurstė jį Dziubelis.

- Taigi ką?- nesuprato Faršas.

- Taigi aš papasakosiu jums nuostabią legendą,- pradėjo Preferansas.- Kažkur labai toli glūdi palėptas Fėjų slėnis. Sakoma, jog tie, kurie ten patenka ir papučia stebuklingą ragą, gali įgyti nepaprastą sugebėjimą keliauti po kitus pasaulius. Visi ieško to Fėjų slėnio, bet tikrą kelią žinau tik aš vienas ir turiu...

- Kiti pasauliai,- pasakė Faršas, sudėjęs į tuos žodžius visą turimą panieką.

- Ten purvina...- pasakė Dziubelis.

-Ten dvokia,- nutarė Faršas.

- Ten nejauku,- konstatavo Dziubelis.

- ...žemėlapi, kurį galiu jums parduoti.

- Vadinasi, tavo duktės niekas nepagrobė, prakeiktas apsišaukėli, ką?- grėsmingai paklausė stodamasis Dziubelis.

Žinoma, atsistojimas nepadarė norimo efekto, bet, skubiai atsistojus ir Faršui, pirklys suprato, kad rogės važiuojam ne tom vėžėm.

- Duktės? Neturiu aš jokios duktės!- žioptelėjo Preferansas, tačiau akimirksniu susigaudė, ko iš jo norima,- taip, tai yra, ne, tai yra, aš turiu dukterėčią.

- Dukterėčią?- įtariai paklausė Faršas.

- Taip. Ji pakliuvo bėdon. Žinote, šeštas mėnuo. Padėti gali tik Fėjų Ragas.

- Ak, šitai,- nušvito Dziubelis ir pasitrynė rankas.

Čia jau jis savo nepaleis, vadinasi, galima pasišnekėti dėl atlyginimo.

Faršas patenkintas pasimuistė, laukdamas įdomaus spektaklio. Jis žinojo, kad Dziubelis savo nepaleis.

Ledinės Pasaulio žvaigždės susidomėjusios stebėjo dvi tamsias figūras, brendančias per ką tik iškritusį sniegą. Vademekumo vartų sargybinis, stuksendamas batu į batą, burbėdamas išleido keliautojus iš miesto.

„Bepročiai“, - pagalvojo jis ir nusispjovė. Seilės sustingo, dar nepasiekusios žemės.- „Na ir šaltukas. Sugalvok tokią naktį kažkur keliauti“.

Dalykiškai šlapinęsis ant reklamos skydo šunėkas nulydėjo klausiančiu žvilgsniu tolstančius žmones. Po to irgi pabandė nusispjauti, bet jam nieko neišėjo.

„Na ir šaltukas“, - vis tiek probėgšmomis pagalvojo jis ir skubiai smuko pro vartų plyšį atgal.

- Štai mes ir vėl kelyje,- jausmingai pasakė Faršas.

- Mh.

- Vėl nuotyčiai, pavojai, romantika.

- Aha.
- Pagaliau...
- Klausyk, drauguži, pasakyk, kodėl mes atidavėme visus mūsų pinigus už kažkokį kvailą žemėlapią ir dar mus įtikino, kad dabar svarbiausia – kaip akis išdegus lėkti į šaltį?
- Faršas tylėdamas svarstė gautą informaciją. Jis pajuto, kad jų dėvima apranga visiškai nenatūrali duotomis oro sąlygomis.
- Iš tikrųjų, kodėl?
- Nejauki tylą. Po kojomis kritiškai girgžda sniegas.
- Bet svarbiausia, kad mes vėl kelyje...
- Užsičiaupk!

Preferansas iškėlė bokalą, paskelbė: „Už tuos, kurie šianakt kelyje!“ ir sukikeno. Po to išsitraukė savo krepšį ir pradėjo apžiūrinėti jo turinį. Kokių tik žemėlapių ten nebuvo – Ciklopo Akies lobia, Baltosios Ožkos šventyklos, Dvylikos Plėšikų, netgi Rakto Nuo Buto, Kuriame Pinigai žemėlapis bei dar pora tuzinų panašios specializacijos pergamentų, demonstruojančių kelių prie magiškų daiktų. Preferansas, deja, neturėjo dukterėčios, kurią galėtų vaduoti nuotykių ieškotojai, jis vertėsi tuo, kad rinko informaciją apie magiškus daiktus, kurių garantijos laikas jau buvo pasibaigęs⁴. Vėliau jis kruopščiai nubraižydavo žemėlapius ir parduodavo juos įvairiems bukiems žmonėms su riboto intelekto koeficientu⁵.

Tiesa, Preferansas, nors šiaip jau atmintim nesiskundė, labai dažnai pamiršdavo įspėti klientus, jog neturintys arba nebeturintys garantijos magiški daiktai yra labai pavojingi ir vien prisilietimas prie jų gali turėti nenusakomų, netgi globalinių padarinių (visokiems ten laiko kontinuumams, Visatos pusiausvyros svarstyklėms ir galų gale jūsų pačių sveikatai).

Faktiškai visą vakarą praleidęs už durų su užrašu „Vyrams“ Mėlynasis Vilkas puikiai girdėjo derybas su Preferansu. „Fėjų Ragas? Skamba neblogai. Man jis, be abejo, bus reikalingas. Tuomet galėsime planuoti tolesnius veiksmus“.

Mėlynasis Vilkas numetė smuklininkui kelias monetas, bet tuoj pat persigalvojo ir atsiėmė jas atgal. Batoras draugiškai išsišiepė ir nusilenkė – jis nenorėjo pyktis su tokios galingos organizacijos nariu.

Mėlynasis Vilkas įsisupo į mėlyną apsiaustą su mėlynu gobtuvu ir išėjo pro duris į arklidę, kur stovėjo melsvo plauko arklys.

Palikdamas Vademekumą jis neišgirdo, ką pasakė sargybinis ir valkataujantis šuniukas. Neišgirdo ir spjūvio garso.

Tik išėjus Mėlynajam Vilku Batoras tuoj pat puolė į patalpą „Vyrams“. Popieriaus rulonas puikavosi savo vietoje. Šeimininkas nustebęs pakėlė antakius ir jam tuoj gimė siaubingas įtarimas. Batoras atsisuko į Mėlynojo Vilko stalą. Jis buvo tuščias. **Absoliučiai** tuščias.

- Tik ne menui! – sukliko šeimininkas ir užsidengė rankomis veidą.

Kokia siaubinga diena! O dar reikėjo ieškoti dingusios druskinės, kuri, kaip šeimos relikvija, tapo dar brangesnė.

Kažkur toli Faršui staiga pradėjo diegti pilvą.

Tuo tarpu po krūmais beviltiškai stenėjo hemorojaus susuktas nelaimingas magas. Jis jau kelintą kartą žadėjo atsiskaityti su pirkliu, įkišusiu jam Stalinės Lempos lobio žemėlapi. Patrynus Lempą iš tikrųjų atsirado demonas, bet jis, užuot įvykdęs tris norus, kreivai nusišypsojo ir pasakė, kad šitas mažas šūdukas, kuris išdrįso drumsti jam ramybę pasibaigus kažkokiam gara...garna...garbanotam laikui, daugiau niekada negalės atsisėsti tualete. Taip ir pasakė. Žodis į žodį.

„Jeigu aš tik surasiu tą niekšą pirkli...“

Jau nutilus visiems garsams, iš po vieno „Plinkančio Jaučio“ stalo išsiropštė nykštukas. Tikras nykštukas, o ne koks dvorfas ar gnomas. Jis jau seniai gyveno smuklėje, tik Batoras to dar nežinojo. Nykštukas buvo girtas ir purvinas.

- Fėjų Ragas,- tarė jis ir šlykščiai atsirūgo.- Nori jį pavogti. Taip ir reikia toms kekšėms. Teisingai sakau, Gliukozai?

Dievuko statulėlė žybtelėjo akimis ir pritariamai linktelėjo.

Aplink Saulę sukasi labai didelis, artėjantis į begalybę skaičius įvairiausių pasaulių. Vienus atrado garsių astronomų vaikai, sekmadienio rytą žaisdami su tėvelių teleskopais, kitus – pasiklydę kosmonautai, trečius sukūrė pakrikusios fantazijos žmonės, vėliau išleidę savo sapaliones tūkstančių egzempliorių tiražu ir sumaišę niekuo nenusikaltusių skaitytojų protus. Tai vadinama masiniu genocidu arba moksline fantastika.

Visi šie pasauliai turi savo vardus. Archimeteliproteinas ar paprasčiausiai Zet, o pasiklydę kosmonautai jau gali orientuotis. Bet koks pasaulis be vardo – tai šuniukas be antkaklio⁶, pasakys jums pragmatikai astronomai. Tačiau Pasaulio gyventojai žiūri į tai pro pirštus.

Jie žino, kad jų planeta yra unikali ir vienintelė turi teisę vadintis Pasauliu iš Didžiosios Raidės. Jie žino, kad ir kitų pasaulių gyventojai yra priversti tai pripažinti. Jie žino, jog gali drąsiai vaikščioti užrietę nosis. Bet jie nežino vieno dalyko.

Vieni pasauliai yra vadinami pasauliais Mokytojais, kiti – pasauliais Mokiniais. Egzistuoja pasauliai Kareiviai, pasauliai Veidrodžiai ir netgi pasauliai Grobuonys, tačiau visa tai yra kasdieniška. Šitas Pasaulis, apie kurį kalbama, iš tiesų yra vienintelis ir visų pasaulių Brolijoje.

Jis yra Pasaulis Išvietė.

Čia patenka visos blogybės, nešvarumai ir nereikalingi daiktai iš kitų pasaulių. Jūs nežinote, kur dingsta ištraukti pieniniai dantys? Pradinių klasių mokytojai? Nešvarios kojinių? Girtas santechnikas Vasilijus? Nesirūpinkite, juos visus priglaudė Pasaulis.

Čia galima rasti viską.

Ant kelio tupėjo nedidelė balta katytė. Jos menkas, liesas kūnelis drebėjo iš šalčio ir nerimo, o akyse virpėjo ir baimė, ir neviltis. Ji nedrąsiai žengtelėjo pirmyn ir tyliai miauktelėjo.

- Žėk! Žėk! Žėk! – entuziastingai suklykė Faršas. – Žėk! – stengdamasis prisiminti. – Kisa!

Dziubelis šaltai apžiūrėjo radinį. Katytė pakėlė leteną ir vėl miauktelėjo.

- Be abejo, retas egzempliorius, - sarkastiškai tarė jis.

Šitas sarkazmas buvo ilgai repetuotas, ir Dziubelis labai nudžiugo, galėdamas paleisti jį į darbą. Bet Faršas nieko nesuprato.

- Kisa! – svajingai pakartojo jis.

Iš katytės išraiškos galėjai suprasti, kad apie Faršą ji susidarė nekokią nuomonę.

- Taip, taip. Ar dėl to tu ruošiesi stovėti visą dieną?

Dar viena sarkastiška strėlė nepasiekė tikslo. Dziubelis jau seniai suprato gilius Faršo trūkumus, bet vis dar neprarado vilties.

- Kisa! – visuomenei pareiškė Faršas jau trečią kartą ir pagaliau grįžo į realybę. – Kertam, kad nušausiu ją vienu šūviu.

- Tu ją? Tu? Vienu šūviu? Nesąmonė!

- Netiki? Gerai, tuoj pat įrodysiu.

Faršas ėmė skubiai grabinėtis arbaletu. Kažkoku šeštu pojūčiu katytė suprato, kad susitikimas dideliame kelyje užsitęsė per ilgai, ir ėmė trauktis atakupsta.

- Kur eini? – subliovė Faršas.

- Kas, aš? – nekaltai paklausė katytė.

Tačiau Faršo tas neapgavo.

- Tu, tu!

Staiga Dziubeliui pasirodė, kad ne viskas išliko normos ribose. kažkas buvo ne taip. Kol Faršas taikėsi, Dziubelis pabandė prisiminti paskutinius pokalbio žodžius. Faršas paklausė, kur ji eina, katytė atsakė kažkokią nesąmonę, tačiau Faršo tas neapgavo. Dziubelis pradėjo prakaituoti, kažkur čia slypėjo logikos klaida. Bet kur? Ir staiga tarsi žaibas plykstelėjo Dziubelio sąmonėje. **KATYTĖ ATSAKĖ!**

Suzvimbė strėlė ir godžiai cvaktelejo į kažką minkšto. Dziubelis užsimerkė, negalėdamas matyti kraujo.

- Pataikiau! – triumfuodamas suriko Faršas ir tuoj pat nutilo.

Dziubelis iš lėto atsimerkė.

- Taip, sakyčiau, - skeptiškai pasakė katytė ir mostelėjo uodega.

Taikliarankis Faršas iš tikrųjų įsigudrino pataikyti į katę. Bet ne į tą pasigailėtiną padarėlį, o į didingą kalnų liūtą, ką tik pasirodžiusį iš už aukštų krūmų. Liūtas suriaumojo ir strėlė, protestuodama prieš tokį elgesį, skubiai iškrito iš žaizdos petyje. Liūtas dar kartą suriaumojo. Katytė nerūpestingai parkrito ant nugaros ir pradėjo vartytis sniege, apsimesdama, kad patiria didžiausią malonumą.

- Šaltoka šiandien, - pratarė Dziubelis.

- Gan vėsu, - sutiko Faršas.

Liūtas pasiruošė šuoliui.

- Tai gal, sakau, pabėgėkim iki ano medžio?

- Iki kurio medžio?

- IKI TO MEDŽIO!!! Aaaa...

Liūtas šoko, nepataikė ir nusivijo savo pusryčius, žaismingai vikسدamas uodega. Katytė pradžioje bandė neatsilikti, bet įsižeidusi miauktelėjo ir atsitūpusi vidury kelio pradėjo rūpestingai praustis. Po tokio streso visada jautiesi labai nešvarus.

O tolumoje stovėjo keletas žmonių, apsigobusių žvėrių kailiais. Jų raumenys⁷ vartėsi kaip koldūnai puode, o akys stebėjo žūtbutines lenktynes.

- Žiūrėk, mūsų Amadėjus vėl kažką vejas, - pasakė vienas, - gal pasišauk jį atgal.

- Kodėl? Tegul ir žvėriukas gauna truputį malonumo.

- Bet jeigu jam ir vėl pasidarys bloga prisirijus, pirštus į gerklę kiši tu.

Katytė pažvelgė į besileidžiančią saulę ir akimirksniu pasigailėjo, kodėl negimė liūtu. Bet tuoj pat prisiminė savo švietėjišką misiją ir katiniškai nusišypsojo. Tas žmogus (jeigu jį galima

vadinti žmogumi – tai apie Faršą) jau niekada nebešaus į bejėgį padarėlį. Tai buvo paskutinis jo šūvis.

Nepaisant to, kad Mėlynąjį Vilką visi laikė svarbios organizacijos nariu, jo arklys išūliai su tuo nesutiko. Pradžioje jis teikėsi pasiklysti tarp trijų pušų⁸, o po to išdavikiškai nudvėse. Visa laimė, tai įvyko jau prie bekraščių Lezginkos lygumų pabaigos, todėl dabar Mėlynasis Vilkas jau matė prieš save tamsuojančias medžių viršūnes. Lygumų pabaiga, žinoma, buvo sąlyginis dalykas, bet pasirodę miškai (o ne vien tik trys pušys) buvo tikriausias ženklas, kad artėja pietinės kalvos.

Mėlynasis Vilkas kėblino tolyn, norėdamas tik vieno dalyko - karštos vonios, neatšipusių peiliukų skustis ir gero valgio. Deja, Pasaulio centras buvo likęs toli už nugaros. Šitos mintys jam kažką priminė. Ak, taip, tuos du idiotus. Jie turėtų būti kažkur netoliese – neprarasdamas optimizmo nusprendė Mėlynasis Vilkas.

Ir jis buvo visiškai teisus.

Po pačia didžiausia didelės eglės šaka linksmai spragsėjo lauželis. Pati vešliausia didelės eglės šaka irgi pradėjo spragsėti. Visą vakarą keliautojus (ir Mėlynąjį Vilką) persekiojęs liūto maurojimas pagaliau liovėsi. Faršas pasakė, kad jis nuėjo. Dziubelis pasakė, kad Faršas idiotas, o liūtas paspendė jiems spąstus. Šiaip ar taip, niekas labai nesiveržė patikrinti, kuris iš elgsenos psichologijos aspektų yra teisingas. Kaip jau buvo minėta, lauželis linksmai spragsėjo ir niūrius nuotykių ieškotojų veidus pagaliau sušildė šypsenos. Jie vaikiškai⁹ džiaugėsi šokinėjančia liepsna ir kišo į ją vienas kito rankas.

Pagaliau pūsdamas į apsvilusius pirštus Dziubelis išsitraukė nusipirktą žemėlapi.

- Žiūrėk, Faršai, mes perėjom Lezginkos lygumas. Dabar kirsim Epizodų kalvas, aplenksim lanku Pusbačių jūrą ir atsidursim Kvorumo apylinkėse. O iš ten iki tikslo visai netoli.

- Ką reiškia šitos kaukolės?

Neturiu supratimo, - gūžtelejo pečiais Dziubelis, - tikriausiai dėl gražumo. Ak, Kvorume, Kvorume, pasaulio stebukle, mano širdį taip traukia sugrįžti pas tave.

- Tu ten buvai?

- Ne, aš ne toks kvailas, - gudriai išsiviepė Dziubelis, - čia tik šiaip, jei mūsų kas nors klausytųsi.

Mėlynasis Vilkas paraudo.

Faršas nutarė, kad gerai turėti tokį gudrų draugą.

Pamažu laužas užgeso, liepsną priglobė naktinės miško šešėlių rankos. Jos būtų mielai priglobusios ir keliautojus, bet Faršas porą kartų grėsmingai mostelėjo kalaviju, ir rankos murmėdamos atsitraukė.

Naktis užklojo visą Pasaulį¹⁰. Faršas su Dziubeliu jau knarkė. Šalia jų budriai snaudė Mėlynasis Vilkas. Vademekume neramiai vartėsi Batoras Nenori-Nereikia. Nei druskinė, nei meniu, deja, neatsirado. Po kažkurio „Plinkančio Jaučio“ stalu nykštukiškus sapnus sapnavo purvinas nykštukas. Saugodamas šeiminių miegą, tyliai šnarpštė liūtas Amadėjus. Kankinamas hemorojaus per miegus dūsavo Prakeiktasis Magas. Preferansas ir sapnuose sėkmingai vertėsi kartografija. Benamis šunėkas sapnuodamas mokėsi spjaudytis. Žodžiu, visi ilsėjosi. Deja, nepavyko sužinoti, kas sapnavosi baltajai katytei ir pigiai dievuko Gliukožo statulėlei.

Visur tylu..

Naktinė pelėda, mėgaudamasi tyla, be garso sklendžia palei medžių viršūnes.

Ir staiga nakties tylą suplėšo kupinas siaubo klyksmas. Pelėda be garso teškiasi žemėn.

- Aš pamečiau pirštines! – apimtas baidios nevilties pašoko kaip lavonas išbalęs Faršas.
- Tu jų niekada ir neturėjai, kretine, - mieguistai atsiliepė neišmušamas iš vėžių Dziubelis.
- A, taip, teisingai.

Faršas pralinks mėjo, paspyrė į šoną kažkokią nukritusią pelėdą ir vėl atsigulė. Mėlynasis Vilkas skubiai išgėrė raminančių vaistų, įsikišo į ausis kankorėžius ir užmigo nerūpestingu kūdikio miegu.

Nei jis, nei kiti du nuotykių ieškotojai nepabudo, kai į jų stovyklą atslinko nepažįstamas padaras. Atslinko ir nešvankiai nusikeikė.

Rausvaplaukė aušros deivė Svetlana saldžiai nusižiovavo, pasikasė galvą ir pūkšdama išsiriti iš lovos. Kaip visada lovos galvūgalyje stirksėjo pluoštelis meilės dievuko Jenisiejaus paleistų strėlių. Kaip visada padykęs trigalvis šuniukas Karceris nudžiovė jos šlepetes. Kaip visada Svetlana priėjo prie apmūsojusio lango ir plačiai jį atvėrė. Kaip visada prasidėjo rytas.

Pirmas dalykas, kurį išvydo atsimerkęs Faršas, buvo kažkieno tiesiai jam prieš nosį atstatytas pasturgalis. Pirmas dalykas, kurį išgirdo pabudęs Dziubelis, buvo non-stop čepsėjimas, decibelų suma tik šiek tiek nusileidžiantis sunkiojo roko grupės skleidžiamam triukšmui.

Gal penkias minutes abu draugai į tai nekreipė dėmesio – jie statėsi dirbtinius žandikaulius, kontaktines linzes, žodžiu, ruošėsi dar vienai dienai. Staiga ir Faršui, ir Dziubeliui šovė į galvą ta pati mintis – be jų, miško laukymėje yra dar kažkas!

- Skonis kaip zylės šūdžiukų, - nustodamas čepsėti ir atsigręždamas pasakė kažkas.

Tai pasirodė besas elfas. Ne ta dvasia, kuri sklendo po miškus ir miega gėlių taurelėse, bet senovinis didingas karžygys, kurio akyse slėpėsi nesuskaičiuojamų šimtmečių išmintis. Išmintis, matyt, slėpėsi labai giliai. Didingas karžygys žagtelėjo, po to dar kartą ir galiausiai įsižagsėjo taip, kad nebegalėjo sustoti.

Faršas su Dziubeliu išsitraukė kardus, padėjo juos ant žemės, užsitaisė pusiau automatinius smulkaus kalibro arbaletus su prailgintomis apkabomis ir ėmė laukti tęsinio.

- Neįsižeiskit, asilai, bet jūs, smarvės, tikrai nemokat gaminti, - pagaliau pasakė elfas, - prisimenu, mano tetulė, tegu ją nelabasis, netikša taip mokėjo daryti tuos sukništus pyragėlius, kad visi tik ir laižėsi pirštus, gyvuliai!

Dziubelis kažką labai rimtai mąstė, o Faršas paprasčiausiai žvelgė į atvirą elfo veidą.

- Tiesa, leiskite prisistatyti, - susigriebė elfas, - aš esu iš tų daunų Aukštųjų elfų genties, mano vardas Ahalihabanasras, išvertus reiškia Salsvai Kvepiantis Rožės Žiedlapis. O jūs, sudvisę avigalviai, galite mane vadinti tiesiog Žiedlapiu.

Docentas Dziubelis įniršęs buvo baidus.

- Pirmą, ką tu čia darai, antra, kodėl vadini mus iš piršto išlaužtais nepadoriais vardais, trečia...

- Aš ne avigalvis, - dėl viso pikto pasičiupinėjęs galvą sulinksėjo Faršas, bandydamas iš Dziubelio povyzos nuspėti tolesnę veiksmų eigą.

- Trečia, - pakartojo Dziubelis, - malonėk viską paaiškinti.

- Ką paaiškinti, skurliau? – nesuprato elfas.

- Pirmą ir antrą punktus.

- Kokius punktus? – totaliai sutriko elfas.

Dziubelis visai suirzo. Diena prasidėjo šlykščiai.

- Būk geras, tiesiog paaiškink..

- Gerai, aš paaiškinsiu, - rimtai pasakė Žiedlapis, - aš jums paaiškinsiu, kodėl nešioju šitas aprintas kelnės ir apdribusį golfą. Aš viską paaiškinsiu, - stambi ašara nusirito elfo skruostu šiek tiek praplaudama purvą ir dusliai paptelėjo ant Faršo kardo, - aš gimiau tolimame elfų miške, vadinamame Toboganu, ir gimiau turėdamas nepaprastą talentą keiktis. Bet ne šitaip... ..arba šitaip-... .., o vaizdingai ir tautiškai. Dėl to mane diskvalifikavo pagal antrą kategoriją, straipsnį 33.3 ir leido sugrįžti tik tada, kai nustosiu keiktis, vartoti svaigalus ir kurti nešvankias dainas. Norit, aš jums padainuosiu? – staiga pagyvėjo Žiedlapis, bet tuoj pat nurimo, pamatęs klausytojų veidus, mat elfų dainų nešvankumą galėjai suprasti tik naudodamasis specialia literatūra, - viena ateities spėjikė man išbūrė, kad galėsiu sugrįžti pas savuosius, jeigu tik nunešiu į Toboganą legendomis apipintą Fėjų Raga¹¹.

- Mes irgi ieškome Fėjų Rago, - džiaugsmingai pasigyrė Faršas, - koks sutapimas, ar ne? Ei, Dziubeli, kodėl tu... kodėl tu... KODĖL TU SPARDAI MAN Į BLAUZDĄ, KĄ?!

Elfas staiga parklupo ant kelių ir ištiesė rankas į Dziubelį.

- Ne iš godumo, - suvaitojo jis, - o tik vykdydamas mirštančios motinos valią. Leiskite man keliauti drauge su jumis, degrada!

- Nieko nebus, drauge, - užjaučiamai papurtė galvą Dziubelis, - mums ir patiems reikalingas Ragas.

- ...tai ką aš čia pasakiau, kad jau reikėjo spirti į blauzdą...

- Aš padėsiu jums gintis nuo pavojų, - desperatiškai pasiūlė Žiedlapis, - nemanykit, kad aš koks privargęs daunas, aš dalyvavau Pilkuosiuose Karuose. Prisimenu, mus apsupo orkai, kovos draugai jau krito, o aš išsitraukiau savo...

- Kas laimėjo Pilkuosius Karus?

- O kokie atsakymo variantai? – pasitikslino Žiedlapis.

- ...spyrė tiesiai į blauzdą, galėjo kaulą sulaužyti...

- Orkai arba elfai.

- Elfai! – išdidžiai sušuko Žiedlapis.

Dziubelis kilstelėjo antakius.

- Tai yra orkai, - skubiai pasitaisė elfas.

- Tai orkai ar elfai?

- Lygiosios! – sucypė paklaikęs Žiedlapis, pašoko ant kojų ir tekinas pasileido šalin.

- Faršai, laikyk!

- ... jeigu kiekvieną kartą man taip spardys į blauzdą...

- Užsičiaupk, Faršai!

Mėlynasis Vilkas susimąstęs stebėjo šitą širdį draskančią sceną. Jeigu konkurentų daugės tokiu greičiu... Jis nerimavo ir mielai būtų į centrą pasiuntęs tokio turinio pranešimą: „Maumedis – Sekvojai. Reikalai komplikuojasi. Laukiu tolesnių direktyvų“. Deja, Mėlynasis Varnas dar tiksliai nežinojo, kokiai organizacijai jis priklauso.

„O gal aš veikiu savo iniciatyva“, - staiga blykstelėjo įžūli mintis. Bet Mėlynasis Vilkas iš karto pagalvojo apie jo laukiančias **savas** išlaidas ir apsiramino. Ne, tikriausiai jį kažkas finansuoja.

Jei aukštai danguje būtų sklاندęs aštriaakis erelis, jis tikrai būtų pastebėjęs keistą eiseną, traukiančią į Epizodų kalvas. Pirmi guviai žingsniavo Faršas ir Dziubelis, už jų sliūkino Mėlynasis Varnas, o iš paskos, įbedęs žvilgsnį į žemę, liūdnei kulniavo Žiedlapis. Fėjų Ragas neišvengiamai artėjo ir atmosfera kaito.

Kai suprakaitavęs ir uždusęs aštriaakis erelis pagaliau atsidūrė reikiamoje vietoje, apie konkurentus liudijo tik įspausti pėdsakai ir tuščios alaus skardinės. Erelis per snapą nusikeikė ir nuskubėjo toliau.

Net ir jis nepastebėjo lengva eisena strakaliojančios tamsios figūros. Kur ji praeidavo, gėlių taurelės užsidarydavo, o maži elniukai bliaudami sprukdavo šalin. Niūrioji Lemties deivė taip pat skubėjo sužinoti, kuo viskas baigsis.

Nuo pat keliautojų kojų iki horizonto tęsėsi nesibaigiantys apvalūs Epizodų kalvų iškilumai, tiesiog grūste grūdantys į galvą nepadorias mintis. Žinodami bjaurią klajojančio burtininko Sinonimo natūrą, visi piktdžiugiškai tikėjosi kokio nors pikantiško pavadinimo, o jis staiga drėbtelėjo Epizodų kalvas. Deja, dar niekam nepavyko išaiškinti šios Pasaulio¹² mįslės.

- Kodėl jos vadinasi Epizodų kalvomis? – visiškai logišką klausimą pateikė Faršas.

- Aaa..mm... – akimirką sutriko Dziubelis, bet tuoj pat susigaudė, - matai, Faršai, mes ateiname ir išeiname, o kalvos lieka. Mes tik epizodas jų gyvenime. Tik smėlio dulkės ant jų širdies.

- Taip, teisinai, - linktelėjo Faršas.

Kaip gerai, kad jis turi tokį protingą draugą.

Dziubelis išsitiesė, timptelėjo rankogalius ir išdidžiai apsidairė, ar dar kas nors girdėjo. Mėlynasis Varnas karštligiškai apsimetė gaudas drugelius.

- Faršai, tu matai tą žmogų?

- Kurį? Tą, kuris apsimeta, kad skaito laikraštį?

- Ne, kvailį, ten Žiedlapis. Tą kuris gauda drugelius?

- A, tai aišku, matau. Jis yra ento... etno... etnomolas. Èè, tiksliai, etnomolas. Etnomolai gauda vabzdžius su šitais, kaip jie ten, o, su tinkleliais ir visą laiką juos užmauna kam nors ant galvos ir tuomet visi žvengia labai smarkiai. Labai juokinga būna.

Dziubelis lėtai apsisuko ir pirštų galais atsargiai palietė Faršo kaklą, norėdamas įsitikinti, ar iš tikrųjų negresia pavojus.

- A, klausyk, iš kur tu šitą sužinojai? – lyg tarp kitko pasiteiravo jis.

- Ką „šitą“? – įtariai paklausė Faršas.

Nušvitimo valandėlė dingo ir liko dar viena tamsios Faršo praeities paslaptimi. Dziubelis atsiduso ir draugai vėl leidosi į kelią. Mėlynasis Vilkas su pasišlykštėjimu pasižiūrėjo į kažkokį vabzdį, besikepurnėjančią jo tinklelyje. Vabzdys atsakė neapykantos pilnu žvilgsniu.

Žiedlapis susilankstė iš laikraščio popierinę kepurę ir kelis kartus nusikeikė. Tačiau be didelio entuziazmo.

Faršas su Dziubeliu stovėjo ir spoksojo į prieš nosį įbestą ženklą, kuriame juodu ant balto buvo parašyta:

STOP!!!
Neapiplūštas praėjimas draužemas
Stokite i eile ir laukite kol jus aptarnaus
Linkime linksmai praleisti laiką
Akstinė bendrovė
„Minoras ir mažoras“

Kol Faršas virškino skelbimo turinį, Dziubelis atkreipė dėmesį į milžiną, besilaikantį už skelbimo koto. Aišku, tai buvo milžinas – niekas daugiau Pasaulyje neturi tokių plikų galvų ir iš burnos stirksančių ilčių. Tačiau milžinas vos siekė Dziubeliui iki juosmens.

- O, - unisonu pasakė abu nuotykių ieškotojai.

- Ne „o“, idiotai, bet krapštykit pinigus! – lakoniškai paaikšino milžinas.

Gal dėl hormonų veiklos, gal dėl ko kito, bet susitikus su būtybe, dvigubai mažesne už jį, Dziubeliui visada padvigubėdavo iš prigimties negausios sarkazmo dozės¹³.

- Tave reikėtų tyrinėti su mikroskopu, - pareiškė Dziubelis, - mutavęs slieke¹⁴.

Mažojo milžino veidą iškreipė nieko gero nežadanti šypsena.

- Tu taip kalbėsi su Mažoru, tu būsi miręs.

- Mažoras! - vos nepaspringo juokais Dziubelis. - Mažoras! Mažoras! Tai kas tada Minoras?!

- Nu, aš Minoras, a ką? – sugriaudė balsas jiems už nugarų.

Draugai apsisuko ir išvydo dvorfa. Tiksliau, dvorfo pilvą, vėliau masyvią kubilo formos krūtinę, buliaus kaklą ir galvą, paslėptą po šeriais, vadinamais plaukais.

- Cha! Cha! Cha! – net susirietė Mažoras, - cho, cho, cho, cho!

Dziubelis porą kartų pamojavo ranka sau prieš nosį. Siaubingas dvorfasis neišnyko, bet, atrodė, dar labiau padidėjo. Dabar jis grėsmingai kaip uola kilo virš draugų.

- A, taip, taip, tai sakot, pinigus, taip sakot, taip, ar ne?

- Pinigus, pinigus, broli, - geraširdiškai sumaurojo Minoras, - negi duonos kepalus?

- Labai juokinga, - sulinksėjo Dziubelis, akies krašteliu stebėdamas keliu atžingsniuojančių figūrų būrį.

Mažoras nutarė įkišti savo trigrašį.

- Prašytume grynaisiais ir jokių kreditinių kortelių, - jis oriai susižvalgė su dvorfu.

- Atsiprašau, - pasakė Faršas, atsisegė kuprinę, skubiai išsitraukė kažkokią knygą, pavartė ją ir atsistojo kovine poza, kurią „Savigynos pradžiamokslis“ apibūdino kaip „Rytmečio saulės pasveikinimas“.

- Užu!

Vienu metu atsitinka keli dalykai.

- Pats tu užu, durniau! – sako Mažoras.

Duslus smūgis kuoka.

- Nesąžininga, - tarsteli Faršas ir krinta be sąmonės.

- Geriau pasakykit, o kilnieji plėšikai, kodėl jūsų tokie keisti vardai, - nekreipdamas dėmesio klausia Dziubelis.

Figūrų būrelis dar labiau priartėja.

- O, tai labai liūdna istorija, - atsiduso Minoras, - kadaise aš buvau guvus dvorfasis, o jis – kerėpla milžinas. Bet mes abu įsimylėjome miško smurfų princesę, o jos tėvas, galingas karalius Tazepamas, griežtai atsisakė atiduoti katram nors iš mūsų savo dukterį, ir dar, be to, siaubingai mus prakeikė, sukeitęs fizinius bruožus. Dabar mums gali padėti tik...

- Fėjų Ragas, - būdamas beveik įsitikinęs tvirtai pareiškė ant žemės gulintis Faršas.

- Ne, kodėl? – nustebė Minoras. – Mums reikia surinkti septynių spalvų gėlių žiedus. Tai labai sunkus darbas, nes šitas nuolat ištrypia gėles todėl, kad yra milžinas, o aš ištrypiu, nes esu didelis. Bet aš pasakysiu jums, kad mes jau turime šešių spalvų žiedus. Trūksta vienos spalvos, violetinės, tačiau sakoma, kad visame pasaulyje yra tik vienintelis tokios spalvos žiedas.

- O kaip ta princesė, nieko? – atsainiai paklausė Dziubelis, pasiimdamas nuo žemės kažkokį stiebelį ir imdamas krapštinėtis dantis.

- Nesikrapštinėk dantų, kai apie ją kalbi! – supyko Minoras. – Ji šviesesnė už saulę, gražesnė už... už... irgi už saulę ir protingesnė už... už... už... saulę!

- Labai originalu, - linktelėjo Dziubelis, stebėdamas sparčiai artėjančias figūras, saulės šviesoje skaisčiai spindėjo nušviesti jų šalmai ir iečių antgaliai, - o koks jos vardas?

- Nuostabioji Tafarela.

- Tafarela?! – sušuko Dziubelis. – Taigi aš ją pažįstu. Šita? Bet ir skonis jūsų, brolyčiai. Tokia palaida merga.

- Ką? – vienu balsu paklausė įsimylėjęliai.

Staiga jie prisiminė savo skelbimą, bet buvo jau per vėlu. Dziubelis laimėjo reikalingo laiko.

- Stokit! – pasigirdo valdingas balsas ir apie scenos dalyvius iš abiejų pusių sublizgėjo nuogi kardai bei rüstūs žvilgsniai.

Ant kiekvieno kario krūtinės puikavosi herbas, vaizduojantis kažką panašaus į piestu atsistojusį vienaarą arba į krintančią ir sparnais plasnojančią vištą.

- Visiems pasilikti savo vietose, - dar kartą, dėl viso pikto, paliepė valdingojo balso savininkas, kurio krintanti višta plasnojo auksiniuose rėmeliuose.

- Klausykite šviesiausiojo Tampanijos vietininko ir pakluskite jo valiai.

Į priekį išėjo sukriošęs senukas ir su vargu išsitraukęs iš kišenės popierių¹⁵ pasiruošė skaityti.

- Kas čia? – garsiai paklausė jis, nuimdamas nuo popieriaus kažkokį daiktą, panašų į gumini balionėlį. – A, nesvarbu. Apie ką aš? Aha. Taigi. Kurgi ne. Vadinasi, man teko garbė atstovauti šitame nelengvame žygyje. Mūsų šalis yra išsidėsčiusi...

Faršas, Dziubelis, Minoras ir Mažoras atbukusiomis akimis stebėjo pro šalį žygiuojančių sekundžių paradą. Kai kurios sekundės pamojavo rankomis arba iškišdavo mažičius raudonus liežuvėlius.

- ...todėl mes primygtinai reikalaujame, kad jūs savanoriškai pasirašytumėte už tai, kad mūsų šalis Tampanija būtų pripažinta kaip laisva ir nepriklausoma valstybė de jure ir de facto.

Ir seneliukas ištiesė didelį popieriaus lakštą, kuris beveik visas buvo sužymėtas kryžiuokų trejetais. Tik pačioje apačioje buvo matyti kažkoks piešinukas, panašus į šuoliuojantį mėlyną vilką, ir užrašas: „Aš – Žiedlapis, jūs – išperos“.

Dziubelis susižvalgė su Faršu ir abu draugai suprato vienas kitą. Jie skubiai padėjo 6 (šešis) kryžiuokus, paspaudė ranką senukui ir spruko šalin, palikę susimąsčiusius Minorą ir Mažorą rymoti prie popieriaus lapo.

- Kokie keisti žmonės, - tarstelėjo Dziubelis, tebekrapštydamas tą patį stiebelį.

- Aha. Ką tu kramtai?

- Ką? – Dziubelis pasižiūrėjo į liaunos, skaisčiai violetinės gėlytės stiebelį ir numetęs jį ant žemės sutrynė koja, - iš tikrųjų, šlykštu...

O kažkur toli prarastų mylimųjų skaudžiai verkė princesė Tafarela.

Pačioje didžiausioje Naujojo Bakendardo bibliotekoje, Ketvirtojoje Salėje, Metraščių Kambaryje, trečiojoje spintoje iš kairės, ant antros lentynos guli mokslinis darbas, kurį parašė žinomas burtininkas Sodomazas, vėliau persikvalifikavęs į masažistą, dirbantį kalėjimuose.

Mokslinis darbas vadinasi „Magiškų daiktų unikalumas“. Ten, žinoma, pripilstyta daug niekų, norint įrodyti mokesčių mokėtojams¹⁶, jog magija – tai labai rimtas dalykas.

Tačiau 246 puslapyje, nupūtus dulkes, galima rasti tokią pastraipą:

„Su magiškais daiktais būtina elgtis labai atsargiai:

a) neduoti vaikams,

b) nelaikyti prie atviros ugnies,

c) po darbo plautis rankas,

d) NIEKADA, NIEKADA nenaudoti jų, pasibaigus garantiniam laikui.

Punkto d nesilaikymas su elementariais magiškais daiktais: šaukštais, šakutėmis, kirviais, gėralais, valgiais ir panašiai gali neigiamai paveikti tik patį vartotoją, o senoviniai magiški daiktai, priklausantys elfams, dvorfams, piksiams ir kitiems stebuklingiems padarams, turi tendenciją pakeisti net viso Pasaulio realybę, tuo sukeldami pačias tragiškiausias pasekmes“.

BUMPT! – knyga užsivertė.

Oooo! – sulaukė kvapą dievai ir pusdieviai.

O tuo tarpu...

Vakaruose ir pietuose, kiek užmato akys, driekėsi neapbrėpiamos Pusbačių jūros platybės. Niekas nedrumstė vilnių raibuliavimo, na, gal tik vienas kitas leviatanas, milžiniškas kašalotas ar mastodontas¹⁷, iškildamas iš gilumų. Pusbačių jūra buvo vienas iš nedaugelio gamtos paminklų, kuriuos nedovanotinai užmiršo klajojantis burtininkas Synonimas. Nuo pat imperatoriaus Decilijono, valdžiusio beveik visą Pasaulį, laikų egzistavo senovinis paprotys įmesti į jūrą savo batą, norint čia dar kartą sugrižti. Manoma, kad tokį paprotį įvedė žymus jūrų vilkas Oligofrenas, kurį su visais batais įmetė į vandenį jo paties įgula. Neaišku, kaip Oligofrenas sugebėjo sugrižti sveikas ir gyvas, tik be vieno bato. Vėliau jis sustabdė užkariautoją Deciliojoną ir įkūrė nuostabų miestą, pavadintą Inkrecija. Deja, per žemės drebėjimą, potvynį ir ugnikalnio išsiveržimą vienu metu Inkrecija buvo sugriauta, o po jos griuvėsius dabar vaikšto tik šmėklos. O žvejai tebetraukia tinklus, pilnus senų pusbačių, ir tyliai, bet nuožmiai keikiasi.

Dziubelis apžvelgė neapžvelgiamas jūros platybes ir mašliai nusispjovė. Taip, čia tau ne gimtojo sodžiaus tvenkinys. Staiga kažkas kitas patraukė jo dėmesį. Dziubelis įsižiūrėjo ir nepatikėjo savo akimis – taip, iš tiesų, raudonoje, saulėlydžio nutviekstoje jūroje maudėsi keletas merginų. Ir kokių merginų!

- Oho! – sušniokštė Dziubelis. – Kokios merginos! Kokios formos! Rafaelis! Rubensas! Ticianas!

- Konan Doilis, - įsiterpė Faršas.

Dziubelis keistai pasižiūrėjo į savo draugą, bet nieko nepasakė. Jis jau mąstė, kaip tinkamiausiai reikėtų prisistatyti. Habilituotas mokslų daktaras Dziubelis? Kodėl ne... Jeigu tik Faršas sugebėtų susikišti iš orbitų limpančias akis ir užsiklijuotų pleistru burną, tada gal kas nors ir pavyktų...

Nenuleisdamas akių nuo besimaudančių gražuolių, Faršas žingtelėjo atgal, už kažko užkliuvo ir pačiu nevikriausiu būdu¹⁸ žnektelejo ant nugaros. Tyliai nusikeikęs Dziubelis apžiūrėjo pusiausvyros paradimą sukėlusios priežasties materialią formą. Pažiūrėjo ir nepatikėjo savo akimis¹⁹. Tai buvo marškiniai. Paprasti, moteriški marškiniai iš baltos drobės. Ir Dziubeliui iš karto gimė klatingas planas. Jis pasilenkė, pakėlė marškinius ir pradėjo jais pašėlusiai mosikuoti, norėdamas atkreipti merginų dėmesį. Tačiau atsitiko šiek tiek kitaip. Iš marškinių iškrito kažkoks šliužas. Jis tėsėsi į žemę prieš pat Faršo nosį. Faršas apsimetė statula. Šliužas pasakė negražų žodį.

- Ei, tu, - kreipėsi jis į Dziubelį. – Tuoj pat įkišk mane atgal.

- Nė nemanau.

- Ar žinai, kas aš toks?

- Jei pasakyčiau, įsižeistum.

Šliužas net pasiputojo iš pykčio.

- Aš esu Žilnas, vandenų karalius. Įkišk mane atgal.

- O kam?

- Aš žinau, aš žinau, aš žinau, - pašoko Faršas ant kojų, o jo žydros akys degė kaip šaltas plienas. – Senovės Bizantijoje nusikaltėliui įkišdavo į užpakalį gyvatę ir laukdavo, kol ji išlįs per... Faršas pajuto, kad geriau nutilti. Į jį buvo sukoncentruota kryžminė žvilgsnių ugnis.

- Ir ką? – šaltai pasiteiravo žaltys.

- Faršai, nurimk, - pasakė Dziubelis tokiu tonu, koku motina sako vaikui, kai jis turi 40°C temperatūros ir klejoja, - kodėl tavo akys yra šalto plieno mėlynumo?

- Mano akys ne mėlynos! – pasipiktino Faršas. – Mano akys... mano akys... kokios mano akys? – ir puolė savo kelioniniame krepšyje ieškoti kišeninio veidrodėlio.

- Žalios, - tvirtai pareiškė žaltys, - įkiškite mane atgal.

- Baltos, baltos, - draugiškai nusišypsojo Dziubelis, - tik nurimk.

- Gerai, gerai, - klusniai linktelėjo galvą Faršas, - bet aš rytoj dar neisiu į mokyklą, ar ne? Merginos jūroje baigė taškytis ir pasuko kranto link²⁰. Žaltys puolė į paniką.

- Įkiškite mane, įkiškite mane, įkiškite mane, - beviltiškai sukiaukšėjo jis.

- Pasakyk, kodėl?

- Aš turiu neatiduoti marškinių tai merginai. Jos vardas O'Glė.

- Iš Airijos?

- Iš Šiaurės Airijos. Ir tada galėsiu tapti jos vyru ir mes gyvensime jūros dugne.

- Vyru? – prunkstelėjo Dziubelis, - o kur tavo...

- Ilgainiui atsiras, - pažadėjo žaltys, - būk geras, leisk man įlįsti, nes ateis tie teroristai O'Glės broliai iš Nepriklausomybės armijos ir papjaus mane...

- Teroristai, sakai? Mergina, sakai? – Dziubelio viduje vyko žiauri kova. – Gerai, tebūnie taip.

Jis padėjo Žilną ant žemės ir pats spėriai įsiropštė į marškinius.

- Ei, ką tai reiškia?! – ėmė audringai protestuoti žaltys.

- Dziubelis tekstelėjo delnu Žilnui per burną²¹ ir pasiguldė jį šalia.

- Būsime dviese. Tu – kaip vyras, o aš kaip...

- O aš? – liūdnai paklausė Faršas. – Aš irgi noriu.

Dziubelis sekundę dvejėjo.

- Gerai, kad tave velniai! Lįsk vidun.

Marškiniai tratėjo per visas siūles. Trijulė ilgesingai stebėjo artėjančias merginas. Pradžioje pasirodė grakštūs kaklai, po to apvalūs pečiai ir...

- Ė, ji ne... – subliovė Dziubelis.

- Taip, ji su bikini, - konstatavo Žilnas.

Trys merginos išlipo iš vandens, keistai pažvelgė į du vyrus²² moteriškuose marškiniuose ir plepėdamos pasuko į miškelį. Netrukus jos dingo iš akių.

Žilnas tylėdamas spoksojo į baltą smėlį.

Mus apgavo, mus vėl šlykščiai apgavo, - tarė Dziubelis stodamasis ir valydamasis drabužius.

Faršo veide atsispindėjo ramus pasiryžimas. Jis atsistojo, paėmė žaltį už uodegos, smarkiai įsuko ir paleido į jūrą. Po to kukliai nusišypsojo ir kartu su Dziubeliu patraukė krantu.

Ir Mėlynasis Vilkas, ir Žiedlapis, ir dar daug kas galėjo prisiekti, kad tą vakarą matė krintančią žvaigždę²³. Iš tikrųjų tai žaltys Žilnas lėkė pasitikti savo lemties.

Atėjo paskutinis kelionės etapas. Pusbačių jūros krantas pasuko į vakarus ir Faršas su Dziubeliu nedrąsiai žengė pirmuosius žingsnius Kvorumo žeme. Po šitiek nuotykių jie vis dėlto pasiekė savo.

- Mes vis dėlto pasiekėme savo, - išdidžiai pareiškė Dziubelis, - dabar lieka tik prieiti prie Fėjų ažuolo ir paprašyti Rago.

Draugai vienu metu nusimetė nuo pečių trumpavamzdžius smulkaus kalibro kompaktinius arbaletus.

- Tai kur tas Fėjų ažuolas? – apsidairė Faršas.

Priekyje ošė galingų šimtamečių ažuolų giria. Ir, kas keisčiausia, jie visi buvo labai panašūs vienas į kitą.

Dziubelis nusibraukė staiga išsimušusį prakaitą.

- Mes čia visą gyvenimą galim ieškoti ir nieko nerasti.

- Visą gyvenimą? – pasibaisėjo Faršas, o jo galvoje švystelėjo malonumai, kuriuos jis prarastų. – Grįžtam atgal!

- Ne! Mes turim pasiekti savo. Aš turiu idėją?

Dziubelis susikaupė ir giliai įkvėpė.

- Fėjos! Mes esam princai²⁴ iš užjūrio šalies ir ieškom sau žmonų!

Tyla.

- Fėjos! Mes esam elfų karaliaus pasiuntiniai ir norime pakviesti jus į jo dvaro šventę!

Tyla.

- Fėjos! Mes esame Baltosios Rožės riteriai, pasiryžę visą gyvenimą jums tarnauti!

Tyla. Dziubelis pradėjo nervintis.

- Fėjos, po velnių! Mes ieškom sekretorių!

Akimirksniu visa giria prisipildė susijaudinusių kuždesių. Atrodė, jog akmenys ir samanos ėmė karštligiškai svarstyti šį pasiūlymą. Ir staiga iš už tankaus medžio šakų kyštelėjo dailus veidukas.

- O kiek mokėsit?

Dziubeliui to ir tereikėjo.

- FARŠAI, GRIEBK!!!

Fėja sucypė kaip išgąsdintas meškėnas ir spruko šalin.

- Stok arba šausiu!

- Faršai, įspėjamąjį šūvį, - įsakė Dziubelis.

Faršas, iškėlęs arbaletą į viršų, išpyškino pusę prailgintos apkabos ir strėlės viena po kitos dingo žydrame danguje. Fėja tuoj pat sustojo ir drebėdama atsigrėžė.

- Kojas už galvos, rankas išskėst! – liepė pribėgęs Dziubelis.

- Ką?!

- Tai yra rankos už galvos, kojas išskėst. Faršai, patikrink.

Faršas įgudusiais pirštais perbėgo fėjos kūnu.

- Švari.

- Gerai. O dabar, meilute, skubiai rodai mums kelią į Fėjų slėnį. Kur tas jūsų ažuolas?

- Ir viskas? – truputį nusivylė fėja, - aš maniau, jūs mane... na, nesvarbu. Eime, čia visai netoli.

Fėja atvedė draugus prie milžiniško, šakoto ažuolo, ant kurio viršūnės puikavosi nesuprantamas užrašas, o apačioje gulėjo dailus kilimėlis su žodžiais „Sveiki atvykę“. Fėja paspaudė žalią mygtuką ir ažuolo kamieno dalis nuslinko į šalį.

Mėlynasis Vilkas ramiai išsitraukė savo pučiamąjį vamzdelį ir pasiruošė šauti. Du šūviai ir konkurentų nebėra. Jis kruopščiai prisitaikė. Strėlytė turi pataikyti į kaklą.

Staiga kažkieno aštrūs nagai skaudžiai suspaudė jo petį. Mėlynasis Vilkas žaibiškai atsisuko ir pamatė baldą varną, kuri dalykiškai krapštinėjosi dantis ir linksmi stebėjo aplinkinį pasaulį.

Mėlynasis Vilkas su palengvėjimu atsiduso, įsmeigė durklą varnai į krūtinę, nurišo jai nuo kojos raštelį ir ėmė skaityti:

***Topolis – Klevui
Operaciją nedelsiant nutraukti. Fėjų Ragas mums visai visai visai nereikalingas. Grįžkite į bazę.***

Mėlynasis Vilkas lėtai atsisėdo ant žolės ir susiėmė rankomis galvą. Kiek planų, kiek idėjų, kiek svajonių nuėjo veltui. Viskas sprogo kaip muilo burbulas. Mėlynasis Vilkas pamatė atkrypuojantį Žiedlapį ir nebegalėdamas daugiau suvaldyti savo įniršio pakėlė prie lūpų pučiamąjį vamzdelį ir...

Pačiame smaragdinio žalumo Fėjų slėnio viduryje ant pjedestalo gulėjo Fėjų Ragas. Įbedęs arbaletą fėjai į nugarą, Dziubelis neryžtingai priėjo prie pjedestalo. Faršas sąžiningai dengė jo nugarą. Pirmą kartą jie kažką pasiekė. Pirmą kartą nuotykis baigėsi sėkmingai. Dziubelis ištiesė drebančias rankas ir atsargiai paėmė Ragą. Ir iš karto pajuto, jog yra stebimas.

Jį stebėjo ne tik fėjos. Kažkur aukštai susidomėję dievai praskleidė debesų uždangą. Toli Vademekume, pagautas nesuprantamo nerimo, sustingo šeiminkas Batoras. Prie Bordinės jūros krantų varęs biznį Preferansas įkvėpė oro ir nusišypsojo. Baltoji katytė, besispjauantis šuniukas, dievukas Gliukozas, liūtas Amadėjus, Minoras ir Mažoras, Prakeiktasis Magas, Nepriklausomos Tampanijos pasiuntiniai, purvinasis nykštukas ir Žilnas su O'Gle – visi užgniaužė kvapą.

Dziubelis įkvėpė pilnus plaučius oro, pakėlė Fėjų Ragą prie lūpų ir papūtė...

PAAIŠKINIMAI

¹ Viena pagrindinių Pasaulio rykščių yra keliaujantis magas Synonimas, turintis keistą polinkį duoti vardus viskam, kas tik pasitaiko po akimis. Taip atsirado BugisVugis, Ekscelencija, Pampersas, kiti tarptautinės reikšmės žodžiai, jau nekalbant apie Bakenbardą arba Metiloranžą.

² Ir teirautis Faršo apie tą nelemtą rankšluostį.

³ Tiksliau, tų miestų areštines. Dziubelis visada geru žodžiu minėjo kalinį iš Degradabado, įkalusį jam į galvą nemažai gyvenimiškos išminties. Pačia tiesiogine prasme.

⁴ Apie magiškus daiktus, turinčius garantiją, informacijos, be abejo, niekas neskelbdavo. Absoliučiai neaišku, koks idiotas gali vargti braižydamas žemėlapi, o ne paprasčiausiai pasiimti tą daiktą.

⁵ Tai yra nuotykių ieškotojams.

⁶ Antkaklis – sudėtinė pasaitėlio dalis. Dažniausiai su užrašu „Bobikas“.

⁷ Ne žvėrių, aišku.

⁸ Vieninteliai medžiai visoje Lezginkos lygumoje buvo trys nususios pušys, tačiau 99% keleivių kažkokiu būdu įsigudrindavo ten pasiklysti.

⁹ Maždaug 36 mėnesių amžiaus.

¹⁰ Šis sakinys hiperbolizuotas, kadangi nebuvo atsižvelgta į įvairias laiko zonas.

¹¹ Rišlumo dėlei visi keiksmažodžiai iš Žiedlapio monologo buvo išmesti.

¹² Nors Naujajame Bakenbarde ir Degradabade prie to dirbama labai rimtai. Abiejų šalių mokslininkams esminis dalykas, kad jie pirmieji atskleistų paslaptį.

¹³ Tai yra „karapūzikai“, „paskutinė triušų viltis“, „krepšininkai“, „jus reikėtų tyrinėti mikroskopu“ ir panašiai.

¹⁴ Čia jau kažkas naujo.

¹⁵ Kartu iškrito pernykščių ir užpernykščių metų nosinės, apkramtytas žvakės gabaliukas, tabako trupinėliai, akmenukas, nešantis laimę, timpa, sulankstomas peiliukas ir kiti dalykai, daug **pasakę** apie **tokį** seneliuką. Dar gerai, kad prezervatyvų nebuvo.

¹⁶ Tai yra tiems idiotams, kurie **moka** mokesčius iš savo kišenės.

¹⁷ Iš kur jie ten atsirado? Dar viena mįslė.

¹⁸ Tai yra kaip maišas.

¹⁹ Jau antrą sykį, beje. Jam turbūt vertėtų aplankyti okulistą.

²⁰ Arba „krantuosna“, kaip vaizdingai pasakytų tikras liaudies rašytojas.

²¹ Ar šiuo atveju „snukį“?

²² Ir vieną žaltį.

²³ Gal jie net sugalvojo norus?

²⁴ Princai! Faršas – princas. Negaliu...

Egidijus Šantaras, Andrius Tapinas
FARSAS IR DZIUBELIS PRIEŠ FĖJŲ RAGĄ
Fantastinė apysaka

